

[Poul Møller.]

eller først skal sikre pengene til folkepensioneringen — denne diskussion skal jeg i og for sig gerne lade ligge, men jeg synes nu alligevel, det er den højtærede finansminister, der har givet anledning til den. Den højtærede finansminister siger jo i sin fremsættelsestale: her er de besparelser, som — sammen med folkepensionsbidraget — skal muliggøre, at folkepensionen kommer til at hvile i sig selv. Så må det da være naturligt, at vi andre spørger: Hvad så med de øvrige besparelser, hvad så med det, der skal til for at dække statsfinansernes overskud, det overskud, som finansministeren hævder er nødvendigt af hensyn til landets valutastatus? Skulle man endelig tale om at give prioritet, må det da være folketingets pligt at give prioritet til de økonomiske foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre landets økonomiske sundhed, for at sikre valutastabiliteten, for at sikre hele den økonomiske trivsel i samfundet — fremfor at sikre nye udgifter. Jeg tror heller ikke, den højtærede finansminister er så forfærdelig uenig med mig heri.

Det ærede medlem hr. Bundvad sagde, at bidragsbetalingen jo skulle træde i kraft den 1. april 1957, og at det derfor hastede. Det ærede medlem må undskylde mig, men fordi bidragsbetalingen med 1 pct. af den skattepligtige indkomst — som bliver opgjort efter selvangivelserne i januar måned og derefter lignet i februar og marts — skal træde i kraft 1. april, er der ingen som helst saglig nødvendighed for, at folketinget skal gennemføre folkepensionsforslaget inden udgangen af september måned 1956, ingen som helst saglig begrundelse. Den eneste begrundelse, der er derfor, er, at der er truffet en politisk beslutning mellem socialdemokratiet og det radikale venstre om, at nu ville man ikke vente længere, nu ville man have det løb kørt. Men der er ingen saglig begrundelse. Vi er enige om ikrafttrædelsesdatoerne, både for bidragsbetalingen og for udbetalingerne. Der kan ikke anføres nogen saglig begrundelse for, at vi ikke i oktober eller november, når vi ikke længere har den løse finansiering, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard talte om, men har fået fastere grund under fødderne, kunne gennemføre folkepensionsforslaget.

Den højtærede finansminister sagde — og jeg glædede mig over, at han sagde det på den måde — at hvis det skal nås inden månedens udgang, så haster det. Se, det var en helt anden bemærkning; den indeholdt ordet „hvis“, og dette „hvis“ lægger jeg en del vægt på. Altså: *hvis* det skal nås; men der er ingen som helst saglig begrundelse, ingen som helst økonomisk begrundelse, intet som helst hensyn til de gamle, der gør, at det skal nås inden månedens udgang. Men hvis det nødvendigvis skal nås af hensyn til den beslutning, der er truffet mellem to partier i dette ting, må jeg give den højtærede finansminister ret i, at så haster det; men så er det ikke en meget saglig begrundelse, der er derfor.

Svend Jørgensen: Det ærede medlem hr. Lorentzen hævdede i sin tale for lidt siden, at lovforslaget om pristalsreguleret aldersforsikring og aldersopsparing endnu ikke var taget af bordet, og han henstillede til udvalget at se på det endnu en gang. Det bekræfter, hvad jeg i den senere tid har haft en fornemmelse af: at det konservative folkeparti, som fostrede tanken om forslaget, i realiteten har opgivet forslaget, medens venstre til gengæld er blevet mere interesseret i det. Men så længe de to partier opretholder deres modstand mod 35 pct.-reglen, så længe vil det blive svært at få forslaget gennemført. Jeg forstod nu også på det ærede medlem hr. Poul Møller, at forslaget ikke mere har hans interesse. (*Poul Møller:* Jo!). Ja, betinget! Det ærede medlem lægger ikke skjul på sin hensigt, at forhale folkepensionen, og derfor hilser han med tilfredshed ethvert forslag, enhver skitse, som kan tjene det formål at trække tiden ud.

Det ærede medlem talte alvorligt til mig som repræsentant for et lille parti, det radikale venstre, som efter hans mening havde provokeret det store parti, socialdemokratiet, til at tage stilling til folkepensionen. Jeg takker naturligvis for udtalelsen, men det er dog for megen ære at tillægge det radikale venstre.

Overfor det ærede medlem hr. Bundvad vil jeg stadigvæk hævde, at de benævnelser, der er valgt til de forskellige former for folkepension, er uheldige og gør det hele mere kompliceret, end det i virkeligheden